

Nr 34

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 25 januari 1957 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 66, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt.

Beträffande *propositionens huvudsakliga innehåll* må här anföras följande.

På grundval av 1954 års nöjesskatteutrednings betänkande föreslås vissa lättnader i nöjesbeskattningen.

Teater, musikunderhållning, litterär underhållning och uppvisning i konstnärlig dans skall enligt förslaget undantas från beskattning. I fråga om sceniska och musikaliska framträdanden kvarstår skatteplikt endast för revyer, kabareter och varietéer.

En utvidgning föreslås i möjligheterna till skattelindring för idrottsorganisationer och andra ideella organisationer. Det skattebelopp för vilket befrielse kan erhållas — f. n. 150 kronor per tillställning — föreslås fördubblat. Vidare skall sådan befrielse, i motsats till vad nu är fallet, åtnjutas för danstillställningar och tillställningar med marknads- och tivolinöjen, som anordnas av ideella organisationer. Förslaget innebär, att de mindre idrottsföreningarnas tävlingar i regel blir helt skattefria samt att de ideella organisationerna överlag får bättre möjligheter att skaffa medel till sin verksamhet genom att anordna nöjestillställningar.

Biografnöjesskatten föreslås omlagd, så att en proportionell skattesats om 38 procent införes i stället för den nuvarande progressiva skatteskalen. Förslaget kommer att medföra en mindre skattesänkning, som överslagsvis kan beräknas till ca 1,8 milj. kronor för år. Samtidigt föreslås en särskild skattelindring för mindre biografier med högst 60 kronor i veckan.

Skattefrihet föreslås för goda barnfilmer, som visas på barnmatinéer eller av barnfilmklubbar.

Utredningens förslag till omläggning av stödet åt svensk filmproduktion förutsättes bli upptaget till prövning vid utgången av den period, för vilken det nuvarande stödet beslutats.

Den särskilda beskattningen av sådana danstillställningar på restaurang, till vilka inträdesavgift inte kräves, föreslås avskaffad.

De ändrade bestämmelserna, som beräknas medföra ett sammanlagt skat-
tebortfall av 11,8 milj. kronor för år — 6,97 milj. kronor för staten och 4,83
milj. kronor för kommunerna — föreslås träda i kraft den 1 juli 1957.

Det ovannämnda *författningsförslaget* är av följande lydelse.

Förslag

till

förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt

Häriigenom förordnas, att 5 och 8 §§ förordningen den 21 december 1945 om nöjesskatt skola upphöra att gälla samt att 1—3, 7, 13—16, 18, 19, 21, 23 och 27—30 §§ samma förordning¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

1 §.

För nöjestillställning, till vilken allmänheten har tillträde mot avgift, *ävensom för annan nöjestillställning, som i 5 § avses*, skall erläggas en särskild avgift benämnd nöjesskatt.

2 §.

Nøjesskatten fördelas med hälften till staten och med hälften till den kommun, inom vars område nöjestillställningen äger rum. För *nøjeställning som avses i 3 § c)* skall dock nöjesskatten i stället fördelas med tre fjärdedelar till staten och en fjärdedel till kommunen.

3 §.

Med nöjestillställning avses i denna förordning:

a) teaterföreställning, musikunderhållning, litterär underhållning samt uppvisning i konstnärlig dans;

b) revy-, kabaret- och varietéföreställning;

(Föreslagen lydelse)

1 §.

För nöjestillställning, till vilken allmänheten har tillträde mot avgift, skall erläggas *nøjesskatt enligt bestämmelserna i denna förordning.*

2 §.

Nøjesskatten fördelas med hälften till staten och med hälften till den kommun, inom vars område nöjestillställningen äger rum. För *biograf-föreställning* skall dock nöjesskatten i stället fördelas med tre fjärdedelar till staten och en fjärdedel till kommunen.

3 §.

Nøjesskatt utgår för följande slag av nöjestillställningar, nämligen

a) revy-, kabaret- och varietéföreställning;

b) biografföreställning;

¹ Senaste lydelse av 2 och 7 §§ se 1948:24, av 14 § se 1952:278, av 15 § se 1954:222, av 21 och 23 §§ se 1950:250 samt av 30 § se 1954:365.

(Nuvarande lydelse)

c) biograf föreställning;

d) uppvisning eller tävling i sport, idrott eller gymnastik så ock eljest i skicklighet av visst slag;

e) danstillställning;

f) cirkusföreställning;

g) förevisning av människor, djur eller föremål;

h) marknads- och tivolinöjen; samt

i) annan tillställning, som till sin art och sitt syfte är jämförlig med tillställning som avses under a)—h).

Till nöjeställning hänföres icke uppvisning eller tävling i skicklighet, som främst syftar till förkovran i visst yrke, ej heller schacktävlan, visning av museum eller annan liknande inrättning, utställning av djur eller utställning av konst eller andra föremål.

5 §.

Anordnas danstillställning, till vilken allmänheten äger tillträde, i lokal eller å plats, där utskänkning av spritdrycker, vin, pilsnerdricka eller alkoholfria drycker samtidigt må äga rum, eller i annan lokal, som står i obehindrad inre förbindelse med lokal som ovan sägs, skall, ändock att särskild avgift för tillträde till danstillställningen icke uppbäres, nöjesskatt utgå för densamma.

7 §.

Nøjesskatten utgår med 15 procent å bruttopriset för varje biljett, inberäknat skatten; dock att för biograf föreställning nöjesskatten utgår med 30 procent, om biljettpriset icke överstiger en krona, och eljest med 30 procent av en krona och 45 procent av återstoden av biljettpriset.

8 §.

För danstillställning som avses i 5 § skall, där avgift för tillträde till

(Föreslagen lydelse)

c) uppvisning eller tävling i sport, idrott eller gymnastik, så ock eljest i skicklighet av visst slag;

d) danstillställning;

e) cirkusföreställning;

f) förevisning av människor, djur eller föremål;

g) marknads- och tivolinöjen; samt

h) annan tillställning, som till sin art och sitt syfte är jämförlig med tillställning som avses under a)—g).

Nøjesskatt utgår icke för uppvisning eller tävling i skicklighet, som främst syftar till förkovran i visst yrke, ej heller för schacktävlan, bridge-tävlan, visning av museum eller annan liknande inrättning, utställning av djur eller utställning av konstverk eller andra föremål.

7 §.

Nøjesskatten utgår med 15 procent å bruttopriset för varje biljett, inberäknat skatten; dock att för biograf föreställning nöjesskatten utgår med 38 procent å nämnda pris.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

danstillställningen icke uppbäres eller uppbäres med lägre belopp än nedan sägs, skatten beräknas som om avgift för varje person, vilken äger rätt att deltaga i dansen, erlagts med

a) fem kronor, där utskänkning av spritdrycker må äga rum;

b) tre kronor, där utskänkning av vin men ej av spritdrycker må äga rum; samt

c) en krona 50 öre, där utskänkning av endast pilsnerdricka eller alkoholfria drycker må äga rum.

Uttages vid sådan danstillställning avgift för varje dans, skall nöjesskatt utgå som om avgiften för varje dansande par utgjorde minst 50, 30 eller 15 öre för de under a)—c) angivna olika slagen av utskänkingsställen.

13 §.

Nöjestillställning, som anordnas av kungl. teatern eller kungl. dramatiska teatern i Stockholm å lokal, som för teaterns verksamhet i huvudstaden stadigvarande begagnas, är undantagen från tillämpningen av denna förordning.

14 §.

För annan nöjestillställning än biografföreställning skall nöjesskatt icke utgå, därest tillställningen med hänsyn till sitt innehåll är ägnad att tjäna vetenskapligt ändamål eller upplysnings-, undervisnings- eller uppfostringsyfte.

Ej heller skall nöjesskatt utgå för biografföreställning med film, vars visning enligt särskilt, före föreställningens hållande lagakraftvunnet förhandsbesked förklarats vara ägnad att tjäna sådant ändamål eller syfte som avses i nästföregående stycke. Det ankommer på statens biografbyrå att efter framställning meddela förhandsbesked som nyss sagts.

13 §.

Vid erläggande av nöjesskatt för biografföreställningar må, om högst tre föreställningar, barnmatinéer oräknade, ägt rum under veckan å samma visningsställe, befrielse åtnjutas från skatten i vad den avser sådant visningsställe till den del densamma för den veckan icke överstiger 60 kronor.

14 §.

För annan i 3 § första stycket avsedd nöjestillställning än biografföreställning skall nöjesskatt icke utgå, därest tillställningen med hänsyn till sitt innehåll är ägnad att tjäna vetenskapligt ändamål eller upplysnings-, undervisnings- eller uppfostringsyfte.

Nöjesskatt skall ej utgå för biograföreställning med film, vars visning enligt särskilt, före föreställningens hållande lagakraftvunnet förhandsbesked förklarats vara ägnad att tjäna sådant ändamål eller syfte som avses i nästföregående stycke. Det ankommer på statens biografbyrå att efter framställning meddela förhandsbesked som nyss sagts.

Ej heller skall nöjesskatt erläggas för visning av film å barnmatiné eller för filmföreläsning, som anordnas

(Nuvarande lydelse)

15 §.

Där organisation, som har till huvudsakligt syfte att främja religiösa, välgörande, sociala, politiska, konstnärliga, idrottsliga eller andra därmed jämförliga kulturella eller eljest allmännyttiga ändamål och som under de senast förflutna fem åren icke lämnat utdelning åt sina medlemmar, anordnar nöjeställning, åtnjutes befrielse från nöjesskatt till den del skatten för varje tillställning icke överstiger 150 kronor. Vad nu sagts skall dock icke gälla med avseende å tillställning, i vilken till huvudsaklig del ingår *dans eller marknads- och tivolinöjen eller biografföreställning* med undantag för sådan filmförevisning, som genom sitt ämnesval är ägnad att direkt främja organisationens syfte.

Folketshusförening eller — — — stycke sägs.

16 §.

Skall behållning av nöjeställning användas *uteslutande* för välgörande eller allmännyttigt ändamål, såsom för beredande av hjälp åt behövande eller sjuka, för främjande av barns eller ungdoms vård, fostran eller utbildning eller för stödjande av rikets försvar, må länsstyrelsen, efter hörande av vederbörande kommun, medgiva befrielse från *nöjesskatten*, dock att mot kommunens avstyrkan de befrielse icke må medgivas från den kommunen tillkommande andelen av skatten. Där behållningen endast till viss del skall användas för välgörande eller allmännyttigt ändamål må, enligt nys angivna grunder, befrielse medgivas från motsvarande del av nöjesskatten.

(Föreslagen lydelse)

15 §.

av organisation med uteslutande syfte att tillgodose behovet av filmförevisningar, lämpade för barn. Vad nu sagts skall dock endast gälla, om filmen före föreställningens hållande godkänts av organ som Kungl. Maj:t därtill utser.

Där organisation, som har till huvudsakligt syfte att främja religiösa, välgörande, sociala, politiska, konstnärliga, idrottsliga eller andra därmed jämförliga kulturella eller eljest allmännyttiga ändamål och som under de senast förflutna fem åren icke lämnat utdelning åt sina medlemmar, anordnar i 3 § första stycket *avsedd* nöjeställning, åtnjutes befrielse från nöjesskatt till den del skatten för varje tillställning icke överstiger 300 kronor. Vad nu sagts skall dock icke gälla med avseende å tillställning, i vilken till huvudsaklig del ingår biografföreställning med undantag för sådan filmförevisning, som genom sitt ämnesval är ägnad att direkt främja organisationens syfte.

Folketshusförening eller — — — stycke sägs.

16 §.

Skall behållning av nöjeställning, som *avses i 3 § första stycket*, användas för välgörande eller allmännyttigt ändamål, såsom för beredande av hjälp åt behövande eller sjuka, för främjande av barns eller ungdoms vård, fostran eller utbildning eller för stödjande av rikets försvar, må länsstyrelsen, efter hörande av vederbörande kommun, medgiva befrielse från *nöjesskatt med belopp som finnes skäligt med hänsyn till storleken av behållning, som skall tillfalla sådant ändamål, och övriga förekommande omständigheter, dock, i den mån nöjesskatten förslår därtill, med lägst 30 procent eller, om kommunen avstyrkt befrielse, 15 procent av nämnda behållning, beräknad utan*

(Nuvarande lydelse)

Befrielse från nöjesskatt må jämväl, enligt i första stycket angivna grunder, medgivas då skolungdom utan medverkan av utomstående anordnar nöjestillställning, i vilken till huvudsaklig del ingå andra nöjen än dans och vars behållning, utan att vara avsedd för välgörande eller allmännyttigt ändamål, avses skola användas till främjande av skolans bästa eller eljest till att främja eleverns gemensamma intresse.

18 §.

Preliminärt beslut — — — över densamma.

Befrielse från nöjesskatt enligt 16 eller 17 § må icke meddelas i anledning av ansökan som inkommit senare än tre månader efter det tillställningen ägt rum.

19 §.

Är tillställning sammansatt av skilda delar, av vilka någon är att anse såsom nöjestillställning, skall frågan huruvida nöjesskatt skall utgå bedömas med hänsyn till tillställningens huvudsakliga innehåll och syfte.

Vad i — — — olika grunder.

21 §.

Nøjesskatten skall — — — anordnar nöjestillställningen.

Har någon abonnerat en tillställning helt eller delvis samt för tillträde till densamma uttagit avgifter av deltagarna med högre belopp än han erlagt till anordnaren av tillställningen, skall abonnenten erlagga nöjesskatt med skillnaden mellan å ena sidan den skatt, som anordnaren skulle hava erlagt därest skatten beräknats å de av deltagarna till abon-

(Föreslagen lydelse)

avdrag för nöjesskatt. Mot kommunens avstyrkande må befrielse icke medgivas från den kommunen tillkommande andelen av skatten.

Befrielse från nöjesskatt må jämväl, enligt i första stycket angivna grunder, medgivas då skolungdom anordnar nöjestillställning, vars behållning, utan att vara avsedd för välgörande eller allmännyttigt ändamål, avses skola användas till främjande av skolans bästa eller eljest till att främja eleverns gemensamma intresse.

18 §.

Preliminärt beslut — — — över densamma.

Befrielse från nöjesskatt enligt 16 eller 17 § må icke meddelas i anledning av ansökan, som inkommit till länsstyrelsen eller vederbörande kommunala myndighet senare än sex månader efter det tillställningen ägt rum.

19 §.

Är tillställning sammansatt av skilda delar, av vilka någon är att anse såsom nöjestillställning som i 3 § första stycket avses, skall frågan huruvida nöjesskatt skall utgå bedömas med hänsyn till tillställningens huvudsakliga innehåll och syfte.

Vad i — — — olika grunder.

21 §.

Nøjesskatten skall — — — anordnar nöjestillställningen.

Har någon abonnerat en tillställning helt eller delvis samt för tillträde till densamma uttagit avgifter av deltagarna med högre belopp än han erlagt till anordnaren av tillställningen, skall abonnenten erlagga nöjesskatt med skillnaden mellan å ena sidan den skatt, som anordnaren skulle hava erlagt därest skatten beräknats å de av deltagarna till abon-

(Nuvarande lydelse)

ten erlagda avgifterna, och å andra sidan skatten å de till anordnaren inbetalda avgifterna.

23 §.

Där ej Kungl. Maj:t annorlunda förordnar är anordnare av nöjeställning skyldig att till uppbördsmyndigheten överlämna på heder och samvete avgiven deklaration rörande vid tillställningen influtna avgifter.

Motsvarande skyldighet — — — andra stycket.

27 §.

I fråga om nöjeställning, som hålles inom municipalsamhälle eller inom köping vilken ej utgör egen kommun, skall vad i denna förordning sägs angående kommun äga motsvarande tillämpning beträffande municipalsamhället eller köpingen.

28 §.

Om ansvar — — — i skattestrafflagen.

29 §.

Underlåter någon att inom behörig tid avgiva föreskriven deklaration eller, då deklaration befunnits ofullständig, att på anmodan av uppbördsmyndigheten inom förelagd tid fullständiga densamma, vare förlustig rätten att överklaga uppbördsmyndigheten

(Föreslagen lydelse)

erlagda avgifterna, och å andra sidan skatten å de till anordnaren inbetalda avgifterna. Överstiger sistnämnda avgifter de avgifter som uttagits av deltagarna, äger abonnenten efter ansökan återfå den skatt som belöper å mellanskillnaden.

23 §.

Där ej Kungl. Maj:t annorlunda förordnar är anordnare av nöjeställning som i 3 § första stycket sägs skyldig att till uppbördsmyndigheten överlämna på heder och samvete avgiven deklaration rörande vid tillställningen influtna avgifter.

Motsvarande skyldighet — — — andra stycket.

27 §.

I fråga om nöjeställning, som hålles inom municipalsamhälle, skall vad i denna förordning sägs angående kommun äga motsvarande tillämpning beträffande municipalsamhället.

28 §.

Om ansvar — — — i skattestrafflagen.

Har någon, ehuru enligt 23 § skyldig att avgiva deklaration, icke behörigen avlämnat sådan deklaration inom föreskriven tid eller avlämnat deklaration med så bristfälligt innehåll att den uppenbarligen icke är ägnad att ligga till grund för skattens fastställande, straffes med böter, högst 300 kronor. Finnes sådan försummelse ursäktlig eller eljest ringa, må från straff frias.

29 §.

Underlåter någon, ehuru enligt 23 § skyldig avgiva deklaration, att inom föreskriven tid avlämna sådan deklaration eller befinnes avlämnad deklaration ofullständig, må den deklarationskyldige anmanas att avlämna deklaration eller att lämna fe-

(Nuvarande lydelse)

dighetens beslut rörande det skattebelopp, för vars fastställande deklARATIONEN skolat ligga till grund.

(Föreslagen lydelse)

lande uppgift. Anmaning skall innehålla föreläggande för den anmanade att avlämna deklARATION eller annan uppgift till den, som utfärdat anmaningen, inom viss efter omständigheterna lämpad tid, minst fem dagar efter delfåendet. Härutöver skall anmaningen innehålla uppgift om postadress för den, som utfärdat anmaningen. Anmaning må utfärdas av länsstyrelse eller uppborgsmyndighet.

I anmaning må vite föreläggas. Om uttagande av vite förordnar länsstyrelsen, i förekommande fall efter anmälan av uppborgsmyndighet.

Över beslut, varigenom vite förelagts, må klagan ej föras.

Talan mot länsstyrelses beslut i fråga om utdömande av vite må av den som förpliktats utgiva vites föras genom besvär i den ordning 30 § andra stycket stadgar. Vid prövning av besvär över utdömande av vite må jämväl fråga, huruvida och med vilket belopp vites bort föreläggas, komma under bedömande.

30 §.

Den som icke åtnöjes med uppborgsmyndighetens beslut rörande nöjesskatt och som ej till följd av stadgandet i 29 § förlorat sin rätt till talan, äger i beslutet söka rättelse hos länsstyrelsen genom besvär, vilka skola ingivas till länsstyrelsen.

I länsstyrelsens — — — till finansdepartementet.

Över beslut — — — särskilt stadgas.

30 §.

Den som icke åtnöjes med uppborgsmyndighetens beslut rörande nöjesskatt äger i beslutet söka rättelse hos länsstyrelsen genom besvär, vilka skola ingivas till länsstyrelsen.

I länsstyrelsens — — — till finansdepartementet.

Över beslut — — — särskilt stadgas.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1957, dock att, utom såvitt angår 18 §, äldre bestämmelser alltjämt skola gälla i fråga om nöjestillställning, som dessförinnan tagit sin början.

Till utskottet har hänvisats följande i anledning av propositionen väckta motioner, nämligen

I) de likalydande motionerna I: 407 av herrar Bengtson och Alvar Andersson samt II: 507 av herrar Rydén och Braconier, vari hemställts,

1) att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 66 måtte besluta sådan ändring, att nöjesskatt ej skall erläggas för visning av film

genom filmstudios, d. v. s. ideella föreningar vilka uteslutande i studiesyfte visar film för sina medlemmar, och till vilka visningar endast medlemmar i föreningarna äger tillträde, samt

2) att utskottet måtte närmare utforma erforderligt tillägg till 14 § nöjesskatteförordningen;

II) de likalydande motionerna I: 408 av herrar *Kronstrand* och *Uno Olofsson* samt II: 508 av herr *Jönsson* i Jämtlands Sikås *m. fl.*, vari hemställdts, »att riksdagen vid behandling av proposition nr 66 måtte besluta i första hand, att anordnare av biograf föreställningar vid redovisning av nöjesskatt må göra avdrag för ett skattebelopp av högst 450 kronor för månad, varunder högst 18 föreställningar, barnmatinéer oräknade, ägt rum å ett och samma visningsställe;

i andra hand, att skattelindringen fastställles till 100 kronor per vecka»;

III) de likalydande motionerna I: 418 av herr *Hjalmar Nilsson m. fl.* och II: 517 av herr *Lundberg m. fl.*, vari hemställdts, att riksdagen måtte besluta

1) att nöjesskatterabatten enligt 13 § i förslaget till förordning om nöjesskatt måtte fastställas till 75 kronor;

2) att nöjesskatterabatt skall utgå till alla biografer, som ger fyra föreställningar eller mindre per vecka, fränsett barnmatiné,

3) att så länge producentandelssystemet icke genomförts fastställa nöjesskatten på biografbiljetter till 37 procent samt

4) att nöjesskatt icke skall uttagas av filmstudios;

IV) de likalydande motionerna I: 419 av herr *Hjalmar Nilsson m. fl.* och II: 516 av herr *Lundberg m. fl.*, vari hemställdts, »att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att 1954 års nöjesskatteutrednings förslag om ändrat stöd åt svensk film genom införande av det s. k. producentandelssystemet måtte läggas till huvudsaklig grund för en proposition till 1958 års riksdag»;

V) de likalydande motionerna I: 420 av herr *Hansson m. fl.* och II: 518 av herr *Gezelius m. fl.*, vari hemställdts, »att riksdagen måtte antaga det i proposition nr 66 framlagda förslaget till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt med den ändring att sista stycket av 3 § erhåller följande lydelse:

Nöjesskatt utgår icke för uppvisning eller tävling i skicklighet, som främst syftar till förkovran i visst yrke, ej heller för *idrottstävling, anordnad av organisation, som är ansluten till Sveriges riksidsrottsförbund eller representerad inom Sveriges olympiska kommitté, eller av annan sammanslutning, som enligt medgivande av Kungl. Maj:t må vara likställd med sådan organisation i nu förevarande hänseende, eller för schacktävlan, bridgetävlan, visning av museum eller annan liknande inrättning, utställning av djur eller utställning av konstverk eller andra föremål»;*

VI) de likalydande motionerna I: 421 av herrar *Wolgast* och *Nils Theodor Larsson* samt II: 514 av herr *Wachtmeister*, vari hemställdts, att riksdagen

måtte antaga ettdera av nedanstående två alternativa förslag till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt.

13 §.

Alt. I:

Vid erläggande av nöjesskatt för biografföreställningar må, om högst tre föreställningar, barnmatinéer oräknade, ägt rum under veckan å samma visningsställe, befrielse åtnjutas från skatten i vad den avser sådant visningsställe till den del densamma för den veckan icke överstiger 150 kronor.

Alt. II:

Vid erläggande av nöjesskatt för biografföreställningar må befrielse åtnjutas från skatten i vad den avser ett och samma visningsställe med ett belopp av 150 kronor för varje vecka, varunder den totala nöjesskatten icke överstiger 375 kronor. För vecka, då nöjesskatten överstiger detta belopp, skall någon skattebefrielse icke åtnjutas;

VII) motionen I: 422 av herr *Sveningsson*, vari hemställts, att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt

13 §.

Vid erläggande av nöjesskatt för biografföreställningar må, om högst sex föreställningar, barnmatinéer oräknade, ägt rum under veckan å samma visningsställe, befrielse åtnjutas från skatten i vad den avser sådant visningsställe till den del densamma för den veckan icke överstiger 120 kronor.

VIII) motionen II: 512 av herr *Christenson* i Malmö, vari hemställts, att riksdagen måtte antaga följande förslag till förordning om nöjesskatt, såvitt angår nedan angivna paragrafer i det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget.

Propositionens förslag

Motionärens förslag

3 §.

Nøjesskatt utgår för följande slag av nöjestillställningar, nämligen

a) revy-, kabaret- och varietéföreställning.

3 §.

Nøjesskatt utgår för följande slag av nöjestillställningar, nämligen

a) kabaret- och varietéföreställning.

7 §.

Nöjesskatten utgår med 15 procent å bruttopriset för varje biljett, inberäknat skatten; dock att för biograf-föreställning nöjesskatten utgår med 38 procent å nämnda pris.

IX) motionen II: 513 av herrar *Bengtsson* i Göteborg och *Braconier*, vari hemställt, »att riksdagen måtte besluta om sådan ändring av förordningen att revy-, kabaret- och varietéföreställning, som äger rum på teater, måtte befrias från nöjesskatt»;

X) motionen II: 515 av herr *Hamrin* i Jönköping, vari hemställt, »att riksdagen måtte besluta att i Kungl. Maj:ts förevarande proposition med förslag till reviderade regler angående nöjesbeskattningen vidtaga den ändringen, att boxningssporten icke medges någon inskränkning i fråga om skatteplikten».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framställda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 418, I: 422, II: 507, II: 508, II: 512, II: 513, II: 514, II: 515, II: 516 och II: 518.

Propositionen

Av statsrådsprotokollet i ärendet inhämtas bland annat följande.

I skrivelse den 19 mars 1952, nr 96, anhöll riksdagen, med hänvisning till bevillningsutskottets av riksdagen godkända betänkande nr 18, om utredning beträffande ett flertal spörsmål rörande nöjesbeskattningen. Enligt utskottsbetänkandet borde översynen främst avse bestämmelserna i 15 § nöjesskatteförordningen om skattelindring för nöjestillställningar, som anordnas av ideella organisationer. Vid utredningen borde dessutom uppmärksammas bl. a. frågan om förutsättningarna för skattebefrielse enligt 16 § för nöjestillställning, vars behållning användes till välgörande eller allmännyttigt ändamål, ävensom vissa problem i samband med beskattningen av restaurangdans.

Genom beslut den 4 juni 1954 bemyndigades chefen för finansdepartementet i anledning härav att tillkalla högst fem utredningsmän med uppdrag att verkställa en översyn av nöjesskatteförordningen. Med stöd härav tillkallades fyra utredningsmän att verkställa ifrågavarande översyn, nämligen ledamöterna av riksdagens andra kammare, ombudsmannen E. H. Kärrlander, ordförande, och köpmannen C. Christenson, ledamoten av riksdagens första kammare, lantbrukaren M. A. Andersson samt revisionskom-

missarien N. R. Detlofsson. Sedan Detlofsson den 7 september 1955 avlidit, utsågs i hans ställe byråchefen E. B. A. Ehnбом till ledamot av utredningen.

Enligt direktiven för utredningen, vilken antog benämningen *1954 års nöjesskatteutredning*, skulle — förutom ovan berörda nöjesskattefrågor — även undersökas, hur en beskattning av varietéunderhållning och därmed jämförlig föreställning på restaurang lämpligen borde utformas. Genom beslut den 15 april 1955 utvidgades direktiven till att omfatta vissa andra nöjesskattefrågor, nämligen frågan om biografnöjesskattens tekniska utformning, frågan om nöjesskattelindring för de mindre biografföretagen, speciellt på landsbygden, samt frågan om talan mot länsstyrelsens beslut i nöjesskatteärenden. I anslutning härtill utsågs kanslirådet H. E. F. Sterner att vara ledamot av utredningen vid behandlingen av frågor om fullföljd av talan i nöjesskatteärenden.

Nøjesskatteutredningens betänkande (SOU 1956: 23), som avlämnades den 30 juli 1956, innehåller förslag till vissa ändringar i nöjesbeskattningen m. m. På grund av sitt uppdrag med avseende på frågan om biografnöjesskattens tekniska utformning har utredningen även behandlat det statliga stödet åt den svenska filmproduktionen. Utredningen framlägger förslag till en omläggning av ifrågavarande stöd.

Över betänkandet har efter remiss *yttranden* avgivits av kammarrätten, statskontoret, riksräkenskapsverket, skolöverstyrelsen, statens priskontrollnämnd, statens biografbyrå, besvärssakkunniga, utredningen om fullföljdsrätt i taxeringsmål, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Stockholms, Södermanlands, Östergötlands, Kronobergs, Kalmar, Gotlands, Kristianstads, Malmöhus, Hallands, Göteborgs och Bohus, Älvsborgs, Skaraborgs, Värmlands, Västmanlands, Kopparbergs, Västernorrlands, Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län, 1955 års idrotts- och friluftsutredning, 1955 års provinstheaterutredning, Landsorganisationen i Sverige, Tjänstemännens centralorganisation, Riksförbundet landsbygdens folk, Svenska stadsförbundet, Svenska landskommunernas förbund, Bygdegårdarnas riksförbund, Folkets husföreningarnas riksorganisation, Aktiebolaget Folkets hus i Stockholm, Folkets parkers centralorganisation, Sveriges folkbiografer aktiebolag, Våra gårdar, Sveriges riksidrottsförbund, Sveriges motorfederation, Sveriges nykterhetsvänners landsförbund, Folkpartiets kvinnoförbund, Folkpartiets ungdomsförbund, Högerns kvinnoförbund, Högerns ungdomsförbund, Svenska landsbygdens kvinnoförbund, Sveriges socialdemokratiska ungdomsförbund, Barnens dags förening i Stockholm, Andelsföreningen Skådebanan u. p. a., Folkrörelsernas programaktiebolag, Konsertföreningen i Stockholm, Musikfrämjandet, Riksteaterns centralstyrelse, Svenska musikerförbundet, Svenska teaterförbundets fackorganisation, Föreningen svenska tonsättares internationella musikbyrå (Stim) u. p. a., Teaterrådet, Teatrarnas riksförbund, Föreningen Sveriges filmproducenter, Sveriges filmuthyrareförening, Svenska film- och biografföreningen, Sveriges biografägareförbund, Svenska landsbygdens småbiografägares förbund, Barnfilmkommittén, Arbetarnas bildningsförbund, Svenska turisthotellens riksförbund, Sveriges centrala restaurations-

rangaktiebolag, Sveriges hotell- och restaurantförbund, Sveriges hotell- och restaurangpersonals förbund och Audio-visuella sällskapet.

Överståthållarämbetet samt länsstyrelserna i Stockholms, Malmöhus, Göteborgs och Bohus, Älvsborgs, Jämtlands och Norrbottens län har jämväl överlämnat yttranden från ett antal kommunala myndigheter.

Rörande motiveringen för de i propositionen framlagda förslagen hänvisar utskottet till ovannämnda statsrådsprotokoll. Redogörelsen härutinnan återfinns under följande rubriker å nedan angivna sidor i propositionen, nämligen

Gällande bestämmelser, s. 12—13.

Allmänna synpunkter på en reform av nöjesbeskattningen, s. 13—19.

Nöjesskattebefrielse, s. 19—53.

Medverkan av företagare i nöjesbranschen, s. 53—64.

Restaurangdansbeskattningen, s. 64—72.

Beskattning av varieté- och annan underhållning på restaurang, s. 72—81.

Omläggning av biografbeskattningen, s. 81—92.

Skattelindring för mindre biografiföretag, s. 92—101.

Av barnfilmklubbar och filmstudios anordnade filmförevisningar, s. 102—107.

Besvär m. m., 107—115.

Speciella frågor, s. 116—123.

Beräkningar rörande skattebortfallet, s. 123—126.

Motionerna

Befrielse från nöjesskatt

I de likalydande motionerna I:420 och II:518 anför motionärerna bl. a. följande. Vissa idrottsgrenar är mer publikdragande än andra. Dessa får regelmässigt subventionera övriga idrottsgrenar. Trots att det mesta arbetet inom idrottsorganisationerna bedrivs frivilligt och oavlönat, är det endast få idrottsföreningar som kan finansiera sin verksamhet med tävlingsinkomster eller med sådana inkomster som erhålles vid av föreningarna bedriven försäljning av olika slag av idrottsmärken. Det övervägande antalet föreningar nödgas finansiera sin idrottsverksamhet genom att arrangera nöjestillställningar av olika slag. Såväl vid idrottstävlingar som vid nöjesarrangemang får idrottsorganisationerna betala nöjesskatt. Från kommunernas sida brukar i vissa sammanhang nöjesskatten restitueras. I enstaka fall — huvudsakligen då behållningen av nöjesbeskattade arrangemang är avsedd att användas för anläggande av idrottsplats e. d. — medges även restitution av den statliga delen av nöjesskatten. Såsom idrotten är organiserad kommer ett bibehållande av nöjesbeskattning i samband med

idrottstävlingar i fråga om den del av bruttointäkterna som överstiger 2 000 kr. att i betydande utsträckning gå ut över mindre föreningar. Bland dem som härigenom kännbart kommer att drabbas av nöjesskatt är specialidrottsförbunden. Dessa arrangerar i allmänhet alla landskamper. Det är också regel att de själva omhänderhar arrangerandet av mästerskapstävlingar. Inkomsterna av förbundets tävlingsarrangemang användes i huvudsak för instruktion och propaganda samt för anskaffande av idrottsmateriel. Det förslag som framlagts av departementschefen är ägnat att i väsentlig utsträckning underlätta möjligheterna för idrottsföreningar att bedriva sin verksamhet. Motionärerna finner sig emellertid böra föreslå en utvidgning av rätten till skattefrihet och vill därvid starkt understryka den principiella synpunkten. Idrottsföreningarna intar en speciell ställning bland de ideella organisationerna, i det att tävlingarna utgör en integrerande del av idrottsverksamheten, samtidigt som de är inkomstbringande. Enligt hittills gällande bestämmelser har schacktävlingar direkt undantagits från nöjesbeskattning. I propositionen föreslås nu att även bridgettävlingar skall hänföras till denna kategori. Samma skäl måste även gälla beträffande idrottstävlingar. I samtliga tre fall är det fråga om en verksamhet där tävlandet ingår såsom ett så väsentligt moment i den ideella verksamhet varom det är fråga att specialundantag är motiverade.

Till stöd för yrkandet att revyer bör jämställas med teaterföreställningar i nöjesskattehänseende framhåller motionären i motionen II:512 i huvudsak följande. När det gäller gränsdragningen mellan teaterföreställningar och revyer har i remissyttrandena över nöjesskatteutredningens betänkande särskilt från länsstyrelsernas sida uttalats farhågor för tolknings-svårigheter. En närmare bedömning av program och repertoar kommer att bli nödvändig för att avgöra hur en nöjestillställning av ifrågavarande art skall behandlas i nöjesskattehänseende. Ett flertal länsstyrelser anser att vissa revyföreställningar kan likställas med teaterföreställningar, vilket borde medföra att de skulle befrias från nöjesskatt. — Tanken att likställa revyer och teaterföreställningar omfattas även av flera intresseorganisationer, bl. a. LO och TCO. Fackorganisationen Svenska Teaterförbundet anför i detta sammanhang att nöjesskatten bidrar till svårigheter att uppnå rimlig ekonomisk trygghet för de i teaterverksamheten engagerade. I de nordiska länderna har utvecklingen gått mot ett borttagande av nöjesskatten för teaterverksamheten. I Danmark tas skatt ut endast av varietéer och kabareter, som i regel försiggår i samband med restaurangrörelse. En avsevärd förenkling av problemet skulle vara att revy jämställes med teaterföreställning.

Motionärerna i motionen II:513 framhåller, att enligt 1940 års nöjesskatteförordning var beskattningen differentierad efter tre skilda taxor. De nu till befrielse föreslagna tillställningarna hänfördes till den lägsta taxan, taxa I, medan varieté- och kabaretföreställningar föll under taxa III, som var den högsta. Begreppet »revy» förekom icke i lagtexten, men enligt vedertagen praxis beskattades revyerna efter taxa I, i den mån de var att

hänföra till teaterföreställningar. — 1954 års nöjesskatteutredning medgav, att ett slopande av den nuvarande punkten a) i 3 § givetvis skulle komma att medföra vissa gränsdragningssvårigheter gentemot revy-, kabaret- och varietéföreställningar, som återfinns i punkt b), men hävdade att den praxis, som på sin tid utvecklade sig i fråga om valet av taxa, kunde ge ledning för bedömningen. Denna ståndpunkt har departementschefen intagit i propositionen, där han även framhåller att svårigheter skulle uppstå, därest gränsen flyttades, så att den droges mellan kabareter och varietéer å ena sidan och cirkusföreställningar å den andra. De minsta svårigheterna torde utan gensägelse uppstå, därest man till det skattefria området hänför samtliga angivna föreställningar på teater. För den skillnad, som gjorts i propositionen mellan revy- och teaterföreställning, finns icke någon konstnärlig motivering. Ett bibehållande av nöjesskatten för dessa föreställningar innebär icke heller något större skattebortfall, då av till 2,9 miljoner kronor beräknat skattebortfall för all teaterverksamhet endast en mindre del influtit från revyföreställningar. Varken finansiella skäl eller en kvalitetsbedömning kan leda till annan bedömning av de relativt fåtaliga varieté- och kabaretföreställningarna än vad gäller revyföreställningarna.

Som motivering för yrkandet att boxningssporten inte skall medges någon inskränkning i nöjesskatteplikten åberopas i motionen II:515 följande uttalande i remissyttrandet från länsstyrelsen i Malmöhus län. Boxningen skiljer sig från andra sport- eller idrottsgrenar därigenom, att den i vissa lägen går ut på att tillfoga annan människa skada. Dess utövande kan medföra bestående men för utövaren och är uppenbart ägnat att verka förråande på publiken. Särskilt ungdomen är lättpåverkad av upplevelser vid idrottstävlingar och dess idealbildning och verksamhetslust kan få en skev inriktning genom boxningen. Härigenom framstår boxningen såsom en mindre önskvärd idrottsgren. I och med detta bortfaller grunden för en välvillig behandling ur nöjesskattesynpunkt.

Biografbeskattningen

I de likalydande motionerna I:407 och II:507 yttrar motionärerna bl. a. F. n. finns 72 filmstudios med sammanlagt ca 11 000 medlemmar i vårt land. Man arbetar i syfte att sprida kunskap om filmen som social och kulturell samhällsfaktor. Filmstudios söker också vidga intresset för filmen som konstform och höja allmänhetens kvalitetsanspråk. Icke minst genom sitt arbete bland studerande ungdom verkar filmstudios i smakfostande riktning. Visningarna täcker alltså ett bildningsbehov och icke ett nöjesbehov, vilket särskilt bör beaktas vid bedömningen om nöjesskatt skall utgå eller ej. Filmstudios verksamhet kan klart särskiljas från vanlig filmvisning. Filmuthyrarna tillser, att filmstudieverksamheten icke menligt påverkar deras kommersiella filmuthyrning. — Rent tekniskt lär det ställa sig svårt att fastställa det belopp varå nöjesskatten skall beräknas, när avgifter inte erläggas per visning utan i form av en medlemsavgift, vilken ju

även inrymmer annat än visningskostnader. Det bör vidare anmärkas, att skulle filmstudios nöjesbeskattas, kan man befara att de inte kan fortsätta sin verksamhet, och härigenom skulle en bildningsinsats av hög angelägenhetsgrad försvinna.

Till stöd för yrkandet i de likalydande motionerna I:408 och II:508 anföres bl. a., att biografbeskattningen är mycket kännbar inte minst för landsbygdens folk. På landsbygden och i de mindre tätorterna får biobesöket ofta utgöra ett substitut för storstädernas enligt nöjesskatteutredningens förslag skattefria teaterföreställningar, musikaliska underhållningsarrangemang, uppvisningar i konstnärlig dans och icke professionell idrott. Med hänsyn härtill måste den av nöjesskatteutredningen förordade lindringen i beskattningen för mindre landsbygdsbiografer med högst tre föreställningar per vecka anses starkt motiverad. En särskild skattelindring för landsbygdsbiograferna skulle utgöra ett verksamt medel att förbättra finansieringsmöjligheterna för landsbygdens allmänna samlingslokaler. — Med hänsyn till biografbeskattningens höjd i förhållande till skatten för övriga nöjesarrangemang och den dominerande ställning biograferna intar i fråga om nöjesverksamheten på landsbygden jämfört med de mera differentierade och genom lindrigare beskattning stimulerade nöjes- och förströelseformerna i städer och större tätorter synes det också skäligt att skattelindringen för landsbygdsbiograferna utsträcker att gälla även sådana biografer som ger högst fyra föreställningar per vecka. Sker inte denna vidgning föreligger risk att många biografer skär ned antalet föreställningar till tre och minskar antalet program per vecka från t. ex. två till ett.

Motionärerna i de likalydande motionerna I:418 och II:517 har framhållit, att vid den omändring av principerna för stödet åt småbiograferna, som propositionen innehåller, en sänkning skett av föreslaget stöd. Motionärerna är övertygade om att nöjesskatteutredningen riktigt bedömt småbiografernas allvarliga läge och deras betydelse för bygdens trivsel och anser att nöjesskatterabatten per vecka bör vara 75 kronor. Den avvägning i fråga om vilka biografer som skall erhålla föreslagen nöjesskatterabatt har skett så, att samtliga småbiografer, som ger högst tre föreställningar per vecka, fränsett barnmatinéer, erhåller rabatt. Det finns emellertid ett antal, sannolikt ca 100 biografer, som ger fyra föreställningar per vecka och som lockas att minska antalet till tre för att komma i åtnjutande av föreslagen rabatt. Detta skulle innebära en given försämring för de orter, på vilka barnbiografer av nämnda slag för närvarande finns. Föreslagen nöjesskatterabatt bör enligt motionärernas mening utgå för alla biografer, som ger fyra föreställningar eller mindre per vecka, fränsett barnmatinéer.

Avviker man från producentandelssystemet med dess förslag om 35-procentig nöjesskatt och föreslår denna till 38 %, måste vissa i och för sig icke avsedda verkningar uppkomma. Departementschefen har riktigt nog förklarat, att 35-procentig generell nöjesskatt måste innebära, att en del biografer får höjd nöjesskatt, men dessa betecknas såsom undantagsfall. Re-

dan vid ett biljettpris på kronor 1:50 uppnås jämvikt mellan den nu gällande nöjesskatten och förslaget på 35 procent. Helt annorlunda blir utfallet, om man räknar med 38 procent genomgående skatt. Då måste man upp till ett prisläge på kronor 2:30 per biljett innan nöjesskatten börjar sjunka i jämförelse med nu gällande skatt. På prislägen under 2:20 uppstår en försämring. Av en tillgänglig statistik för 618 av landets cirka 2 500 biografer framgår, att 285 skulle få höjd skatt. Av dessa ligger 22 i klass 3, som ger 4—7 föreställningar per vecka, under det att resten befinner sig bland landsbygdsbiografer, som ger tre eller mindre antal föreställningar per vecka. Dessa besvärligheter undgås i huvudsak, om en sänkning av nöjesskatten med ytterligare 1 % sker.

Eftersom filmstudios arbetar med medlemskort per år och visar äldre film, som ur kvalitetssynpunkter är av särskilt intresse, torde något kringgående av nöjesskatteförordningen, så att ordinär film visas i sådana sammanslutningar, icke vara att befara. Dessa studios har enligt motionärernas mening en mycket stor betydelse för spridande av känslan för socialt och konstnärligt kvalitativ film. Motionärerna anser därför att nöjesskatt icke skall uttagas på filmstudios.

I de likalydande motionerna I:419 och II:516 anför motionärerna vissa erinringar mot de betänkligheter departementschefen anfört mot nöjesskatteutredningens förslag om producentstöd till svensk film. Rörande invändningen att förslaget skulle innebära en permanentning av filmstödet anföres bl. a. Några hinder mot att tidsbegränsa beslutet, t. ex. till den 1 juli 1960, finnes inte, om så skulle anses angeläget. Det kan t. o. m. vara en fördel, eftersom man därmed under en försökstid skulle få tillgång till ett mycket exakt material angående produktionen och visningsförhållandena genom de redovisningar, som måste ske till kontroll- och fördelningsorgan. Den svenska filmproduktionens allvarligaste svårigheter i ekonomisk mening började med den kraftiga höjningen av nöjesskatten på biograferna den 1 juli 1948. Denna höjning, som betingades av statsfinansiella skäl och då sades vara temporär, medförde två ogynnsamma verkningar, dels sjönk frekvensen på biograferna med cirka 8 procent, vilket i stort sett inte återhämtats förrän 1954, dels medförde progressiviteten — vilket även proportionaliteten gör men med mindre styrka — att priserna inte kunde anpassas till kostnadsutvecklingen. Motionärerna har den meningen, att så länge nöjesskatten på biograferna är så hög — progressivt eller proportionellt — kan korrektiva åtgärder icke undvikas. Några betänkligheter emot en permanentning av stödet, så länge riksdagen vill bibehålla denna höga nöjesskattebelastning, som är näst högst i världen, kan icke finnas.

Gentemot påståendet att utredningens förslag skulle innebära en höjning av filmstödet yltrar motionärerna i huvudsak följande. I propositionen anföres, att utredningen beträffande branschens ekonomiska läge bygger på 1954 års lönsamhetsutredning, vilken sålunda enligt utredningens mening

skulle motivera dess ställningstagande. Motionärerna har förvissat sig om att denna lönsamhetsundersökning under kontroll av auktoriserade revisorer förts fram ända till år 1956. Eftersom resultatet enbart utvisar en ytterligare försämring har nöjesskatteutredningen, som ägt kännedom om även denna senare del av undersökningen, inte ansett sig behöva ändra på sin förut grundade uppfattning. Den höjning av biografbiljettpriserna, som genomfördes andra halvåret 1956, avsåg att i första hand kompensera branschen som helhet för under året inträffade lönekostnadsstegringar. Eftersom höjningarna i huvudsak sker på biljettprisbelopp över en krona kommer det allmänna att i extra nöjesskatt erhålla cirka 7,5 milj. kronor. Den svenska produktionen erhåller mindre än 1 000 000 kronor, vilket lär vara mindre än kostnadsstegringarna. Man får också ta i beaktande, att föreslagna lättnader i nöjesskatten innebär en minskning av nu utgående producentstöd på cirka 250 000 kronor.

Det torde icke råda något tvivel om att de uppgivna tekniska bristerna i förslaget icke är av den storleksordningen, att de icke skulle ha kunnat eller kan undanröjas vid en sedvanlig lagteknisk överarbetning. Uttalanden speciellt i remissutlåtandena att det föreslagna systemet är svåradministrerat synes bero på bristande kännedom om branschens förhållanden. Sverige är ett av de få länder i världen, där varje biografbiljett är underkastad branschens gemensamma kontroll genom Filmägarnas kontrollförening. Detta organ skulle också enligt planen handha det tekniska arbetet. Det torde från detta organs sida vara utomordentligt enkelt att vid sidan om den nuvarande distributionen och kontrollen av varje biografbiljett i landet även handha inkassering och kontroll av den föreslagna tilläggsavgiften på tio öre.

Propositionens uttalande om att enighet inte kunnat uppnås trots förhandlingar mellan de enskilda intressena i systemet är överraskande. Det föreligger enhälliga beslut av biografbranschens organisationer om anslutning till producentssystemet. Måhända avses med uttalandet om bristande enighet det förhållandet, att utredningen föreslagit att 1/4 av inflytande medel skall anvisas till specialkvoten för stöd åt andra behjärtansvärda filmangelägenheter, såsom kvalitetsfilmer o. s. v., under det att producentföreningen hävdade att denna andel borde stanna vid 1/5. Att märka är att utredningen då förutsatt, att dessa medel skulle minskas med sin del av kostnaderna för systemets administration, vilket föreningen icke avsett i sitt alternativ. Därigenom minskas skillnaden i verkligheten så väsentligt, att enighet på denna punkt torde kunna uppnås utan svårighet.

Vidare anför motionärerna, att på senare år åtskilliga europeiska länder med större språk- och publikområden än Sverige nödgats lagstiftningsvägen införa importrestriktioner för utländsk film eller andra åtgärder i avsikt att stödja den inhemska produktionen. Detta är fallet bl. a. i England, Frankrike och Italien. Sådana åtgärder försvårar export av svensk film till dessa länder. Då producentandelssystemet innebär en frivillig överenskommelse även med de utländska filmintressena torde det vara uppenbart, att riksdagen har anledning att fästa det största avseende vid förslaget. Att

beslut fattas nu och icke 1959 är betydelsefullt också ur den synpunkten, att förslaget i dag kan antas av dessa parter. Huruvida detta kan ske 1959, då televisionen i landet fått en betydligt större utbredning än nu med sannolika minskningar i biograffrekvens och filminkomst är icke så helt givet. Den pågående amerikanska filmkrisen är här icke utan betydelse. Förslaget innebär ju också en lösning av de angelägna och av riksdagen tidigare diskuterade frågorna om stöd åt kvalitetsfilm, åt produktion av svensk barnfilm, kort- och dokumentärfilm samt åt forskning rörande t. ex. barns reaktion på film samt åt export av svensk film.

Till stöd för yrkandet i *motionen I: 422* anföres följande. När det gäller att i många landsortssamhällen och kommuner skapa förutsättningar för en ökad trivsel, till förmån för en gynnsam befolkningsutveckling för landsbygden i sin helhet, så har de mindre landsortsbiograferna sin stora betydelse. Detta motiverar väl en lindring i nöjesbeskattningen av de biografer i allmänhet som finns på rena landsbygden då dessa ofta brottas med ekonomiska svårigheter. 1954 års nöjesskatteutredning har uppmärksammat detta spörsmål samt för den berörda kategorien föreslagit skattefrihet för ett intäktsbelopp av högst 200 kronor per vecka. — De skäl som av utredningen anförts till stöd för denna skattelindring synes mig lika väl motivera att skattefrihet åtnjutes för ett intäktsbelopp av högst 400 kronor per vecka. I enlighet härmed torde i förordningen införas en bestämmelse av innebörd att anordnare av biografföreställningar vid redovisning av nöjesskatt må göra avdrag för skattebelopp av högst 120 kronor för vecka, varunder högst sex sådana föreställningar, barnmatinéer oräknade, ägt rum på ett och samma visningsställe.

Till stöd för yrkandet, att skattesatsen skall sänkas till 35 procent anföres i *motionen II:512*. Frågan om sänkning av biografnöjesskatten har aktualiserats genom krisen bland landsortsbiograferna. När den svenska televisionsverksamheten kommer i gång kan man befara en allmän nedgång i intäkterna på biografbiljetter. I de länder, där man har en mångårig erfarenhet av televisionsprogrammens inverkan på biografbesöken, har det visat sig att biobesöksfrekvensen minskat de första åren ända till 20—25 procent. I England och Frankrike har biografskatten varit föremål för upprepade skattesänkningar. I Frankrike var skatten sålunda i genomsnitt 43 procent år 1946 men år 1955 endast 32 procent. Liknande skatte-reduceringar har gjorts i England, där skatten på biografföreställningar nu utgår med 31,3 procent. I England förberedes ytterligare sänkning av biografskatten. En etappvis sänkning av biografskatten synes vara motiverad. I stället för den nuvarande progressiva skatteskalen föreslås därför införande av en enhetlig skattesats om 35 procent. Højningen av biljettpriserna under 1956 torde tillföra statskassan ytterligare ca 6 milj. kronor per år. En fortsatt hård beskattning kan förorsaka minskad produktion och kvalitetsförsämring av svensk film.

Motionären anser vidare, att utredningens förslag rörande producentandelssystemet blir föremål för ytterligare överväganden.

Utskottets yttrande

I den förevarande propositionen, som grundar sig på ett av 1954 års nöjesskatteutredning avgivet betänkande, föreslås vissa partiella reformer i nöjesskattningen. Förslagen syftar i huvudsak till att åstadkomma lättnader och förenklingar i beskattningen och berör bl. a. bestämmelserna om nöjesskattebefrielse, restaurangdansbeskattningen och beskattningen av biograf-föreställningar. Utskottet behandlar de olika frågorna var för sig och börjar med spørsmålet om nöjesskattebefrielse.

Nøjesskattebefrielse

Enligt gällande bestämmelser utgår nöjesskatt i princip för alla nöjesbetonade tillställningar i den mån allmänheten äger tillträde mot avgift.

Nøjesskatteförordningen medger emellertid i begränsad omfattning befrielse helt eller delvis från skyldighet att utgöra nöjesskatt. Vissa slag av tillställningar är sålunda undantagna från beskattning. Vidare åtnjuter bl. a. ideella och samlingslokalägande organisationer skattebefrielse i större eller mindre utsträckning för av dem anordnade nöjestillställningar. Skattebefrielse kan slutligen medges, när behållningen av en nöjestillställning skall gå till välgörande eller liknande ändamål.

Inledningsvis vill utskottet framhålla att de från olika håll framförda yrkandena om ytterligare skattelättnader i förevarande hänseende måste vägas mot statens och kommunernas intresse av att skatteutfallet inte påverkas i alltför hög grad. Som departementschefen anfört är emellertid den nuvarande ordningen så föga tillfredsställande att de betänkligheter, som eljest i dagens ekonomiska läge kan hysas mot lättnader i konsumtionsbeskattningen, bör få stå tillbaka.

I propositionen föreslås skattefrihet för vissa slag av nöjen, som nu beskattas. Sålunda förordas att vissa slag av sceniska och musikaliska framträdanden befrias, nämligen teaterföreställning, musikunderhållning, litterär underhållning och uppvisning i konstnärlig dans.

Vid remissbehandlingen av nöjesskatteutredningens betänkande, vilket innehöll förslag om skattebefrielse för nyss angivna tillställningar samt för idrottstävlingar o. dyl., framfördes betänkligheter mot att från beskattning undanta nöjestillställningar av olika slag, vilket kunde medföra, att nöjesskatten ändrar karaktär. Häremot erinrar departementschefen att redan enligt gällande bestämmelser tillställningar av vissa slag är undantagna från skatteplikt. Utskottet delar departementschefens uppfattning, att bestämmelserna om nöjesskatt bör medge tämligen vidsträckta undantag. I den mån grunden för en undantagsbestämmelse är den att tillställningen till sin art bedömes såsom kulturellt värdefull eller eljest önskvärd från allmänna synpunkter, synes det i och för sig riktigt att föreställningen som sådan undantas från skatteplikt; det är genom föreställningens art som en skiljelinje

kan uppdras mot den utpräglad kommersiella nöjesverksamhet som i första hand bör drabbas av nöjesskatt.

Beträffande den föreslagna skattefriheten i fråga om sceniska och musikaliska framträdanden har departementschefen anfört att det här närmast är fråga om att genom lättnad i nöjesbeskattningen stödja en verksamhet, vars kulturella värde sedan länge varit allmänt erkänt och som i annan form åtnjuter stöd från det allmänna. Det är mot bakgrunden härav som man får se den i propositionen intagna ståndpunkten att undanta exempelvis teaterföreställningar från beskattning, medan däremot revy-, kabaret- och varietéföreställningar alltjämt ansetts böra beskattas.

Frågan om skattefrihetens omfattning behandlas i vissa motioner. I motionen II: 512 pekas på de svårigheter, som gränsdragningen mellan teater- och revyföreställningar kan komma att medföra. Motionären anser, att en avsevärd förenkling av problemet skulle vinnas, om man i förevarande hänseende jämställer revyer med teaterföreställningar. I motionen II: 513 hävdas, att någon större skillnad i konstnärligt hänseende mellan här berörda slag av föreställningar knappast föreligger. Motionärerna yrkar fördenskull, att revy-, kabaret- och varietéföreställningar, som äger rum på teater, befrias från nöjesskatt.

Även om man i detta sammanhang kan nödgas godtaga tämligen schablonmässiga regler, hyser utskottet den uppfattningen, att skattefriheten i princip bör dikteras av föreställningens kulturella och konstnärliga halt. Det skall inte bestridas, att revy-, kabaret- och varietéföreställningar kan vara konstnärligt värdefulla och att den intellektuella behållningen av t. ex. en revy, när den är som bäst, kan vara större än vad som är fallet med enklare operetter och farsor. Allmänt sett torde emellertid revyer, liksom även kabaret- och varietéföreställningar, i första hand vara inriktade på att skänka besökaren förströelse. Utskottet ansluter sig således till departementschefens uppfattning, att det här rör sig om vad man kan kalla typiska nöjeställningar.

I propositionen behandlas utförligt gränsdragningen mellan teater- och andra föreställningar, som föreslås bli skattefria, samt revy-, kabaret- och varietéföreställningar. I likhet med departementschefen finner utskottet, att de befarade gränsdragningssvårigheterna knappast skulle bli mindre, om skattefriheten utsträcktes att gälla även revyer respektive kabaret- och varietéföreställningar.

Även om man enligt utskottets mening inte bör överdriva dessa svårigheter, står det dock klart, att man vid den praktiska tillämpningen kan komma att stöta på svårbedömbara gränsfall. De av departementschefen uppdragna skiljelinjerna mellan å ena sidan teater och musikunderhållning — däri inbegripet operett- och balettföreställningar — samt å andra sidan revyer, kabareter och varietéer o. s. v. synes ägnade att ge en viss ledning vid bedömningen.

Av det ovan sagda framgår, att utskottet biträder departementschefens förslag i förevarande del, innefattande ändringar i 1—3 §§ förordningen om nöjesskatt. Utskottet avstyrker således de i ämnet väckta motionerna.

Om teaterföreställningar och annan scenisk underhållning i enlighet med vad utskottet förordat undantas, blir undantagsbestämmelsen i 13 § för de kungliga teatrarna ej längre erforderlig. Vad gäller musikunderhållning delar utskottet departementschefens uppfattning, att nöjesskatt efter den föreslagna ändringen inte heller skall utgå vid spelning på s. k. automatgrammofoner.

Idrotts- och andra ideella organisationer åtnjuter enligt gällande bestämmelser viss skattelättnad. För tillställningar, som anordnas av dylik organisation, behöver nöjesskatt således endast erläggas i den mån skatten för varje tillställning överstiger 150 kronor, motsvarande 1 000 kronor i biljettintäkter. Möjligheten att erhålla sådan skattelindring är emellertid begränsad; den gäller nämligen inte tillställningar, i vilka till huvudsaklig del ingår dans eller marknads- och tivolinöjen eller biograf-föreställning med undantag för sådan filmförevisning, som genom sitt ämnesval är ägnad att direkt främja organisationens syfte.

Gällande begränsningar med avseende på tillställningens art har medfört, att vissa organisationer inte alltid får åsyftad skattelättnad. Särskilt kännbara torde konsekvenserna ha varit för de samlingslokalägande organisationerna. Utskottet vill erinra om att redan 1952 års bevillningsutskott i sitt betänkande nr 18 i anledning av motionsvis framförda yrkanden om ökade skattelättnader för dylika organisationer förordade en översyn av bestämmelserna i 15 § nöjesskatteförordningen. Därvid framhöll utskottet emellertid, att utgångspunkten borde vara en lika behandling i skattehänseende av samtliga de i 15 § avsedda organisationerna.

Sedermåra har långt gående yrkanden framförts om vidgade möjligheter till nöjesskattebefrielse, bl. a. till förmån för idrottsrörelsen. Från nöjesskatteutredningens sida föreslogs, att uppvisningar och tävlingar i icke professionell sport, idrott och gymnastik helt skulle fritas från nöjesskatt. Vidare ansåg utredningen att ideella organisationer i allmänhet borde tillerkännas befrielse enligt reglerna i 15 § även för nöjestillställningar, som till huvudsaklig del bjuder på dans samt marknads- och tivolinöjen. Någon höjning av det belopp, varmed skattebefrielse åtnjutes, ansåg utredningen sig däremot inte böra föreslå.

Departementschefen framhåller att det föreligger ett starkt behov av lättnader för de ideella organisationerna i fråga om nöjesskatten och att detta inte minst gäller idrottsrörelsen. Han anser sig dock inte kunna biträda utredningens förslag om fullständig skattebefrielse för idrottstävlingar. I stället förordar han ett annat alternativ. För de mindre idrottsföreningarna och övriga ideella organisationer skulle det nämligen enligt departementschefens åsikt vara av större värde, om de genom höjning av 150-kronorsgränsen i 15 § kunde tillgodogöra sig mera av intäkterna från nöjestillställningar som de anordnar till stöd för sin verksamhet. Tyngdpunkten i den skattelättnad som nu kan medges borde därför läggas på att tillgodose de nu nämnda organisationernas behov i stället för att en betydande del av det skattebelopp, från vilket det allmänna avstår, skulle reserveras för att göra de mest publik-

dragande sport- och idrottsevenemangen helt skattefria. I enlighet härmed förordas i propositionen att gränsen för skattebefrielse enligt 15 § bestämmes till 300 kronor, vilket innebär att biljettintäkter t. o. m. 2 000 kronor för varje tillställning skulle bli skattefria.

I de likalydande motionerna I: 420 och II: 518 framhålles, att det förslag som framlagts av departementschefen är ägnat att i väsentlig utsträckning underlätta för idrottsföreningar att bedriva sin verksamhet. Motionärerna framhåller emellertid att idrottsföreningarna intar en särställning bland de ideella organisationerna i det att idrottstävlingar utgör en integrerande del av deras verksamhet. Dessa tävlingar bör därför vara helt skattefria. Motionärerna yrkar, att amatöridrottstävlingar undantas från beskattning. Avgränsningen mot den professionella idrotten föreslås av motionärerna skola ske efter samma grunder, som numera tillämpas i fråga om bevillningsavgiften.

Förslaget om en höjning av det s. k. taket i 15 § synes innebära en tillfredsställande lösning för de ideella organisationerna i allmänhet. Av dem anordnade tillställningar kan härigenom beräknas bli obeskattade i flertalet fall. För idrottsorganisationerna ställer det sig i viss mån annorlunda. Från idrottsrörelsens sida har med skärpa framhållits, att man har största intresset för de egentliga idrottsarrangemangen. Anordnandet av nöjeställningar får ses som en utväg, nödvändig att tillgripa för att därigenom anskaffa medel för verksamhetens bedrivande. Härav följer, att idrottsrörelsen skulle vara mera betjänt av ökade möjligheter till skattebefrielse för idrottstävlingar än av en uppmjukning av 15 § på sätt departementschefen föreslagit, även om denna uppmjukning är av icke ringa betydelse för idrottsrörelsen ur ekonomisk synpunkt.

Enligt utskottets mening talar vissa skäl för att amatöridrottstävlingar bör vara helt skattefria. Sålunda har idrottstävlingarna betydelse för att stimulera ungdomen till ökad idrottsutövning. I många fall skulle säkerligen det eventuella ytterligare överskott av ett idrottsevenemang, som kan följa vid befrielse från nöjesskatt, användas till att främja utövandet av andra mindre publikdragande idrottsgrenar.

Å andra sidan torde inte kunna bestridas att idrottstävlingar enligt ett allmänt betraktelsesätt utgör nöjeställningar. Det kan också erinras om att en fullständig skattebefrielse i främsta rummet skulle gynna de idrottsföreningar, som redan nu arbetar under relativt goda ekonomiska villkor. Vidare finns det — som framhållits vid remissbehandlingen — former av sport, som knappast förtjänar uppmuntran från det allmännas sida i form av nöjesskattebefrielse.

Man kan enligt utskottets mening i detta sammanhang inte heller bortse från kommunernas berättigade intresse att ej erhålla alltför stor minskning av skatteintäkterna. Som det nu är avstår kommunerna i stor utsträckning nöjesskattemedel till förmån för den lokala idrottsverksamheten såväl anslagsvägen som genom investeringar i idrottsanläggningar av olika slag. Att dessa medel först inbetalas till kommunen i form av nöjesskatt har den fördelen att de kan tilldelas de ändamål som finnes mest angelägna.

Av dessa skäl finner sig utskottet inte kunna biträda yrkandena om fullständig skattebefrielse för idrottstävlingar.

Med hänsyn till de speciella förhållanden som gäller för idrottsrörelsen har utskottet emellertid ansett sig böra föreslå en differentiering av de tillställningar, som anordnas av de ideella organisationerna på så sätt att det skattefria beloppet höjes då fråga är om idrottstävlingar. Dylika tillställningar bör enligt utskottets mening kunna lämnas obeskattade till den del skatten för varje tävling inte överstiger 700 kronor.

En sådan differentiering torde knappast behöva föranleda nämnvärda tolkningssvårigheter. Den större skattelättnaden bör endast gälla idrottsliga uppvisningar och tävlingar som anordnas av i 15 § omnämnd ideell organisation.

Nuvarande bestämmelser om skattelindring gäller alla idrottstävlingar, som anordnas av ideella organisationer. Det har knappast heller funnits anledning att från bestämmelsernas tillämpning undantaga någon form av sport eller idrott. Det behöver inte befaras att höjningen av taket föranleder till att de i 15 § omnämnda ideella organisationerna i någon större omfattning kommer att anordna uppvisningar eller tävlingar mellan professionella utövare. Någon skillnad synes därför inte behöva göras t. ex. mellan professionella och icke professionella tillställningar.

Utskottet uppskattar den ökning av skattebortfallet, som blir följderna av den förordade ändringen av departementschefens alternativ, till ca 0,5 milj. kronor per år.

I detta sammanhang torde få uppmärksammas några frågor av mera speciell natur. I motionen II: 515 yrkas sålunda att boxningssporten inte tillerkännes några som helst lättnader i nöjesbeskattningen.

Utskottet får i anledning av motionen erinra om att frågan om boxningssportens skadeverkningar varit föremål för behandling vid 1955 års riksdag, som i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställde om utredning bl. a. i syfte att klarlägga boxningssportens skadeverkningar. I anledning härav uppdrog Kungl. Maj:t åt medicinalstyrelsen att verkställa ifrågavarande utredning. Emellertid har en sådan utredning befunnits vara så kostnadskrävande, att det ansetts böra få anstå tills vidare med dess verkställande. Även om det senare skulle visa sig att motionärens inställning till boxningssportens berättigande kan ha fog för sig, kan det enligt utskottets uppfattning ifrågasättas om en diskriminering i nöjesskattehänseende bör begagnas som medel för att bekämpa utövandet av viss verksamhet. Utskottet avstyrker därför den förevarande motionen.

Slutligen må nämnas att till utskottet inkommit framställningar om utvidgning av tillämpningsområdet för 15 §. Sålunda anhåller Sveriges motorfederation om ett uttalande från utskottets sida, att motorklubbar skall anses utgöra sådana ideella organisationer, som avses i nämnda paragraf. I en annan framställning yrkas att modellsportens organisationer skall tillerkännas befrielse helt eller delvis från skyldighet att utgöra nöjesskatt för sina uppvisningar och tävlingar.

Propositionen innehåller inte något förslag till ändring med avseende på kretsen av de organisationer, som åtnjuter skattelindring enligt 15 §. Det föreligger enligt utskottets mening inte heller anledning att nu vidtaga någon ändring på denna punkt.

Utskottet biträder departementschefens förslag att i nöjesskattehänseende likställa *bridge* tävlingar med schacktävlingar.

Emot förslaget att från beskattning undantaga s. k. *skoldanser* har utskottet intet att erinra.

Medverkan av företagare i nöjesbranschen

Enligt 16 § nöjesskatteförordningen äger länsstyrelsen medge befrielse från nöjesskatt, om behållningen av en tillställning uteslutande skall användas för välgörande eller allmännyttigt ändamål. Tillämpningen av nämnda författningsrum har föranlett viss tvekan i fråga om nöjestillställningar, som anordnas under medverkan av företagare i nöjesbranschen. Den mellan parterna träffade uppgörelsen har i dylika fall tillmätts avgörande betydelse för frågan om nöjesskattebefrielse. Där behållningen endast till viss del skall användas för välgörande eller allmännyttigt ändamål, må befrielse nämligen medges från motsvarande del av nöjesskatten. Åtskillnad har därvid ansetts böra göras mellan å ena sidan det fall, då nöjesföretagare medverkar mot andel i intäkterna, och å andra sidan det fall, då företagaren för sin medverkan erhåller till beloppet bestämd ersättning. Som regel har befrielse medgivits, då medverkan skett mot bestämd ersättning men däremot inte då företagaren erhållit andel av intäkterna.

1952 års bevillningsutskott fann att detta förhållande inte kunde anses tillfredsställande och uttalade att en översyn av nöjesskatteförordningen borde ske även i angivna avseende. Nøjesskatteutredningen föreslog i anledning härav en kompletterande bestämmelse av innebörd att beslut om nöjesskattebefrielse skulle avse inträdes- eller därmed likställda avgifter från samtliga vid tillställningen förekommande anordningar, även om annan person mot bestämd ersättning eller andel i inflytande intäkter e. d. tillhandahållit anordningarna eller vissa av dem.

Departementschefen har efter prövning av utredningens förslag funnit att den föreliggande frågan inte kan lösas om ej länsstyrelserna får befogenhet att mera fritt pröva frågan, med vilket belopp befrielse i varje särskilt fall bör medges. Med utgångspunkt från den behållning som — utan avdrag för nöjesskatt — är avsedd att tillfalla det allmännyttiga eller välgörande ändamålet, bör det enligt propositionen ankomma på länsstyrelsen att beräkna en häremot svarande skälig bruttointäkt och därpå belöpande nöjesskatt. Därvid bör beaktas förhållandet mellan de intäkter, som tillfaller anordnaren och den medverkande företagaren, respektive eventuell fast ersättning till den senare, publiktillströmningen och andra omständigheter som påverkat förhållandet mellan nettointäkten och bruttointäkten.

I enlighet härmed föreslås i propositionen en ändring av 16 §. Om behåll-

ningen av en nöjestillställning skall användas för välgörande eller allmännyttigt ändamål, skall det ankomma på länsstyrelsen att efter hörande av vederbörande kommun medge befrielse från nöjesskatt med belopp som finnes skäligt med hänsyn till storleken av behållning, som skall tillfalla sådant ändamål, och övriga förekommande omständigheter. Nøjesskattebefrielse skall dock alltid, om förutsättningar för sådan i övrigt föreligger, medges med minst 30 procent eller — om kommunen avstyrkt befrielse — 15 procent av den nettointäkt som skall tillfalla det uppgivna ändamålet. Nettointäkten skall härvid upptagas utan avdrag för erlagd nöjesskatt.

I likhet med departementschefen finner utskottet det mindre lämpligt att frågan om nöjesskattebefrielse enligt 16 § i nu berörda fall blir beroende av i vilken form ersättning utgår till den medverkande företagaren. Såvitt utskottet kunnat finna synes departementschefens förslag utgöra en lämplig lösning av föreliggande problem. Utskottet tillstyrker således förslaget.

Vid medgivande av skattebefrielse har länsstyrelserna i vissa fall krävt att behållningen eller viss del därav insättes å spärrat konto. Departementschefen har i propositionen förklarat sig inte ha något att erinra mot denna praxis. Utskottet vill understryka nödvändigheten av att viss kontroll sker att behållningen kommer de uppgivna ändamålen till godo. I de fall, då särskild anledning till annat inte föreligger, bör enligt utskottets mening vara tillfyllest att kräva att ett belopp motsvarande nöjesskatten spärras.

Restaurangdansbeskattningen

Enligt gällande bestämmelser skall nöjesskatt erläggas för varje nöjestillställning, till vilken allmänheten äger tillträde mot avgift. För beskattningen av den s. k. restaurangdansen har emellertid särskilda regler utformats, som tar sikte på de fall, då avgift för tillträde till en danstillställning inte uppbäres eller uppbäres med lågt belopp. I dylika fall beräknas skatten på fingerade inträdesavgifter. Skatten är avsedd att uttagas av sådana restauranggäster, som deltar i dansen. Det är närmast svårigheterna att skilja på dansande och icke dansande gäster och de konsekvenser, som detta för med sig, som föranlett yrkanden om en ändring av bestämmelserna. I propositionen förordas främst med hänsyn till tillämpningssvårigheterna att bestämmelserna i 5 och 8 §§ nöjesskatteförordningen om beskattning av danstillställningar på restaurang skall upphävas. Det framhålles även att intäkterna av denna beskattning blivit avsevärt lägre än man från början räknat med.

Det kan i detta sammanhang erinras om att 1952 års bevillningsutskott för sin del inte var berett att förorda ett avskaffande av restaurangdansbeskattningen för sprit- och vinrestaurangernas del. Med den omfattande utredning, som nu föreligger, kan frågan emellertid sägas ha kommit i ett annat läge. Det har tydligt framgått, att de förut angivna olägenheterna inte kan avlägsnas, om beskattningen bibehålles. Under dessa förhållanden får valet stå mellan att bibehålla beskattningen trots de olägenheter i olika av-

seenden den för med sig eller att avskaffa densamma. Enligt utskottets mening talar övervägande skäl för skattens avskaffande, varför utskottet tillstyrker propositionen i denna del.

Omläggning av biografbeskattningen

Till skillnad från nöjesskatten i övrigt är skatten på biografbiljetter progressiv och utgår med 30 procent, om biljettpriset inte överstiger en krona, och eljest med 30 procent av en krona och 45 procent av återstoden av biljettpriset. Biografnöjesskattens konstruktion och storlek får bl. a. till följd, att en i och för sig motiverad höjning av biljettpriserna måste bli avsevärt större än den kostnadsstegring, som avses skola täckas, även om man bortser från prishöjningens negativa inverkan på publikfrekvensen. Skattens verkningar i berörda hänseende påtalades vid behandlingen av frågan om fortsatt stöd åt den svenska filmproduktionen våren 1955 och det uppdrogs sedermera åt nöjesskatteutredningen att undersöka möjligheterna till en sådan omläggning av nöjesskatten, att en höjning av biografbiljettpriserna i högre grad skulle kunna komma filmproducenterna till godo.

De av nöjesskatteutredningen vidtagna undersökningarna visade emellertid att det inte var möjligt att finna en praktisk form för en mera radikal omläggning. För de svenska filmproducenterna skulle en ur fiskaliska synpunkter godtagbar omläggning för övrigt inte medföra mera avsevärda fördelar; deras andel av en eventuell prishöjning skulle under alla förhållanden bli jämförelsevis obetydlig. För att i någon mån underlätta prishöjningar i framtiden föreslog utredningen emellertid, att den progressiva skatteskalan skulle ersättas med en proportionell skattesats.

Utredningen föreslog vidare en sänkning av den effektiva skattesatsen i samband med slopandet av den progressiva skatteskalan. Med hänsyn till att den genomsnittliga skattebelastningen, enligt verkställda undersökningar, uppgick till omkring 38,3 procent av bruttointäkterna borde skattesatsen, om det allmännas nöjesskatteinkomster skulle lämnas i det väsentliga orubade, bestämmas till 38 procent. Utredningen föreslog emellertid en skattesats av 35 procent, vilket beräknats medföra ett skattebortfall av ca 5,5 milj. kronor per år. Avsikten härmed var att skapa förutsättningar för ett genomförande av utredningens förslag att ersätta det nuvarande statliga producentstödet, som gäller intill utgången av juni månad 1959 och beräknas kosta ca 3 milj. kronor per år, med ett mera permanent sådant.

Departementschefen biträder utredningens förslag i vad det avser en övergång från progressiv till proportionell beskattning. I fråga om skatteuttaget delar departementschefen utredningens uppfattning, att en reell sänkning av skatten bör genomföras endast under förutsättning, att filmproducentstödet omlägges enligt de föreslagna riktlinjerna. Emellertid har departementschefen — av skäl som kommer att beröras i det följande — ansett frågan om fortsatt sådant stöd enligt ändrade grunder inte nu böra upptagas till pröv-

ning. Under sådana förhållanden förordar departementschefen att skattesatsen fastställs till 38 procent.

I vissa motioner har yrkanden framförts om en sänkning av skatten på biografföreställningar. I de likalydande motionerna I: 418 och II: 517 pekas på den skatteskärpning i vissa biljettprislägen, som blir en följd av departementschefens förslag. Dessa verkningar skulle enligt motionärerna i huvudsak kunna undvikas, om skatten sänkes med ytterligare en procent. Så länge det av utredningen förordade s. k. producentandelssystemet inte är genomfört, föreslås skattesatsen därför skola utgöra 37 procent. I motionen II: 512 förordas en etappvis genomförd sänkning av biografnöjesskatten, varvid skattesatsen till en början bör bestämmas till 35 procent.

Utskottet delar departementschefens uppfattning att biografnöjesskatten bör vara proportionell, vilket är ägnat att minska verkningarna av den nuvarande marginals-katten. Visserligen skulle en sådan omläggning om den inte förenas med en större sänkning av skatteuttaget medföra en höjning av skatten på billigare biljetter, men det bör beaktas att biljettpriserna numera i regel ligger så högt även för de mindre biograferna, att övergången till en proportionell skattesats endast i mindre omfattning torde komma att leda till en skärpt beskattning.

De verkningar, varom här är fråga, inträder i större eller mindre utsträckning för alla skattesatser över 30 procent. Även med de i motionerna föreslagna skattesatserna skulle dylika konsekvenser inte kunna undvikas. Utskottet finner därför detta förhållande inte i och för sig kunna utgöra skäl för ett bifall till föreliggande motioner.

Vid fastställande av skatteprocenten torde enligt utskottets mening beaktas att skattebelastningen bör bli i huvudsak densamma som nu. Frågan om skattelättnader för de mindre biograferna avses skola lösas i annan ordning och vad de svenska filmproducenterna beträffar innebär departementschefens förslag, att de tills vidare skall komma i åtnjutande av statligt stöd enligt hittills gällande grunder. Utskottet finner sig således böra, med avslag å de föreliggande motionerna, tillstyrka propositionen i denna del.

Utskottet övergår härefter till att behandla utredningens förslag till omläggning av stödet åt den svenska filmproduktionen.

Bestämmelserna om särskilt bidrag till producent av svensk film infördes genom förordningen den 8 juni 1951, nr 457, och gällde för en tid av fyra år, räknat från och med den 1 juli samma år. Giltighetstiden har sedermera förlängts till den 1 juli 1959. Bidrag utgår i form av återbäring med viss procent — 20 procent för svartvit film och 35 procent för färgfilm — av statens andel i nöjesskatten för biografföreställningar, vid vilka bidragsberättigande svensk film visas.

Som förut nämnts framlade nöjesskatteutredningen förslag till en ny form för stöd åt den svenska filmproduktionen. Enligt förslaget skall biografägarna av den biobesökande allmänheten uttaga och till ett för filmproducenterna gemensamt organ redovisa tio öre för varje försäld biljett. Tanken är således den, att biografbranschen genom dylika biljettpristillägg (producent-

andelar) skall finansiera stödet. Av praktiska skäl anses småbiograferna därvid böra stå utanför. Ett liknande system har sedan länge tillämpats i England.

Det av utredningen föreslagna systemet bygger på förutsättningen, att producentandelarna inte belastas med vare sig nöjesskatt eller filmhyra ävensom att biografägarna inte gör anspråk på någon del därav. Systemets genomförande kräver vidare en överenskommelse mellan berörda intressentgrupper (filmproducenter, filmuthyrare och biografägare). En ytterligare förutsättning är, som förut nämnts, att biografnöjesskatten fastställs att utgå efter en skattesats av 35 procent, vilket skulle innebära en direkt sänkning av skatten om ca 5,5 miljoner kronor per år. Härifrån bör dock vid beräkningen av skattebortfallet frånräknas nu utgående skatteåterbäring, som av utredningen angivits till ca 3 miljoner kronor per år.

Genom ett så utformat stöd skulle den svenska filmproduktionen tillföras ca 5,6 miljoner kronor årligen. Av dessa medel skulle huvuddelen eller tre fjärdedelar fördelas efter i stort sett samma grunder som det nuvarande statliga producentstödet, d. v. s. i förhållande till filmernas spelintäkter under året, medan återstoden skulle användas för premiering av kvalitetsfilmer m. m.

Departementschefen betecknar utredningens förslag som intresseväckande och finner det förenat med beaktansvärda fördelar. Han erinrar emellertid om det nuvarande stödets tillfälliga karaktär och att riksdagen då stödet förlängdes år 1955 starkt underströk detta. Vidare påpekar departementschefen att någon officiell undersökning av filmproduktionens lönsamhet därefter inte verkstälts. Den senaste höjningen av biljettpiserna bör enligt departementschefens mening inte fränkännas betydelse i detta sammanhang. Från tekniska synpunkter kan vissa invändningar riktas mot förslaget.

Departementschefen finner det vidare tveksamt om det är möjligt att vinna de berörda intresseorganisationernas anslutning till utredningens förslag. Han påpekar att ett omfattande förhandlingsarbete bedrivits från utredningens sida utan att likväl enighet på alla punkter kunnat uppnås mellan utredningen och de berörda intressenterna. Som remissbehandlingen visar råder delade meningar bl. a. om hur stor del av filmstödet som skall användas för premiering av kvalitetsfilmer och andra från allmän synpunkt angelägna ändamål på filmens område.

Av angivna skäl har departementschefen inte ansett sig kunna förorda, att utredningens förslag om producentstöd nu lägges till grund för beslut av statsmakterna.

Utskottet har i detta sammanhang att taga ställning till de likalydande motionerna I: 419 och II: 516. Däri göres gällande, att sådana meningsskiljaktigheter mellan de berörda parterna inte föreligger, som skulle hindra ett genomförande av utredningens förslag. Motionärerna hemställer, att utredningens förslag om införande av det s. k. producentandelssystemet måtte läggas till huvudsaklig grund för en proposition till 1958 års riksdag. Även

i motionen II: 512 uttalas att förslaget bör bli föremål för nya överväganden av statsmakterna.

Det stöd, som den svenska filmproduktionen nu åtnjuter i form av återbäring av nöjesskatt, är som framgår av vad tidigare anförts tillfälligt och utgår endast till den 30 juni 1959. Avsikten har varit att före nämnda tidpunkt ta frågan om stödets avveckling under förnyat övervägande. Huruvida och i vad mån behov av sådant stöd kommer att föreligga även efter den 30 juni 1959 kan inte nu med säkerhet bedömas. Enligt nöjesskatteutredningens uppfattning torde ett visst stödbehov komma att föreligga ännu ett antal år. Utskottet vill i anslutning till berörda motioner understryka önskvärdheten av att frågan om behovet av fortsatt stöd åt filmproducenterna blir föremål för ytterligare utredning.

I samband därmed bör också prövas i vilken form ett eventuellt stöd skall ges. Utskottet vill framhålla, att det är ett allmänt önskemål att stödåtgärderna till förmån för den svenska filmproduktionen framför allt kan inriktas på att främja tillkomsten av konstnärligt mera högtstående filmer. Nöjesskatteutredningens förslag erbjuder vissa möjligheter härvidlag. Även i andra avseenden synes förslaget innebära beaktansvärda fördelar i jämförelse med nu gällande system. Enligt utskottets mening bör förslaget snarast möjligt bli föremål för förnyat övervägande. I den mån fortsatta stödåtgärder anses erforderliga, kommer riksdagen således att få taga närmare ställning till producentandelssystemet senast våren 1959.

Utskottet får under åberopande av vad ovan anförts föreslå riksdagen att i anledning av motionerna I: 419 och II: 516 i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning angående fortsatt stöd åt svensk filmproduktion. Däremot är utskottet inte berett att tillstyrka yrkandet i nyssnämnda motioner att förslag härom ovillkorligen skall framläggas redan till 1958 års riksdag.

Skattelindring för mindre biografföretag

I syfte att stödja de mindre biograferna, merendels belägna på landsbygden har i propositionen föreslagits viss lättnad i nöjesbeskattningen för berörda biografer. Sålunda förordar departementschefen att anordnare av biografföreställningar skall berättigas att vid redovisning av nöjesskatt göra avdrag för ett skattebelopp av högst 60 kronor per vecka, varunder högst tre sådana föreställningar, barnmatinéer oräknade, ägt rum å ett och samma visningsställe.

Förslaget har föranlett ett antal motioner i ämnet. I de likalydande motionerna I: 408 och II: 508 yrkas, att skattelindring skall medges med högst 450 kronor för månad, varunder högst 18 föreställningar — barnmatinéer oräknade — ägt rum å ett och samma visningsställe, eller alternativt befrielse få åtnjutas med 100 kronor per vecka. I de likalydande motionerna I: 418 och II: 517 förordas en höjning av det i propositionen föreslagna skattebeloppet till 75 kronor. Vidare anses skattelindring böra medges för vecka,

varunder högst fyra föreställningar ägt rum. I de likalydande motionerna I: 421 och II: 514 yrkas skattebefrielse till den del skatten inte överstiger 150 kronor för vecka, varunder högst tre föreställningar ägt rum å ett och samma visningsställe. Alternativt föreslås i sistnämnda motioner, att begränsningen med avseende på antalet föreställningar skall utgå och att skattebefrielse skall åtnjutas med nyss angivna belopp för vecka, varunder den totala nöjesskatten inte överstiger 375 kronor. Slutligen föreslås i motionen I: 422 en höjning av gränsen för skattebefrielse till 120 kronor, samt att antalet föreställningar bestämmas till högst sex.

Allmän enighet synes råda om angelägenheten av att underlätta de mindre biografernas ekonomiska villkor. Även utskottet finner en särskild skattelindring för de mindre biograferna motiverad. Stödet genom skattelindring bör emellertid endast ges i den mån fråga är om företag, som under en tidsperiod givit ett förhållandevis litet antal föreställningar. Denna tidsperiod bör som departementschefen föreslagit av praktiska skäl utgöra en vecka.

Det högsta tillåtna antalet föreställningar per vecka för åtnjutande av skattebefrielse bör enligt utskottets mening bestämmas till tre. En ökning av antalet föreställningar medför, att man får räkna med en klass biografer, som har 4—7 föreställningar i veckan och som regelmässigt skulle kunna maximalt utnyttja den medgivna skattelättnaden. Det synes utskottet mera angeläget att söka uppnå skattebefrielse med så stort belopp som möjligt inom den föreslagna ramen. Därvidlag har utskottet ansett sig böra förorda ett något högre belopp än det som föreslagits i propositionen. Utskottet finner det i motionerna I: 418 och II: 517 föreslagna beloppet 75 kronor per vecka lämpligt. Härigenom skulle en skattelättnad upp till 3 000 kronor per år beredas de berörda företagen. Det sagda innebär att utskottet inte anser sig kunna biträda yrkandena i förevarande motioner i den mån de åsyftar större skattelättnad än 75 kronor per vecka.

Utskottet vill i detta sammanhang understryka vad departementschefen uttalat om att skattebefrielsen bör omprövas om det visar sig att filmthyrarna gör anspråk på någon del av de skattemedel, som enligt de föreslagna bestämmelserna avses tillfalla biografägarna. Den tekniska utformningen av departementsförslaget synes tillgodose de synpunkter, som framförts vid remissbehandlingen av utredningens förslag.

I ett avseende torde emellertid en komplettering vara nödvändig. Enligt departementsförslaget skall nämligen i de tre tillställningar som högst får hållas under veckan inräknas andra skattefria biografföreställningar än barnmatinéer. Utskottet förordar att författningstexten i 13 § utformas så att därav klart framgår, att inte heller filmföreläsningar som avses i 14 § nöjesskatteförordningen skall medräknas vid bestämmande av antalet föreställningar.

Av barnfilmklubbar och filmstudios anordnade filmförevisningar

Vid tillämpningen av nöjesskatteförordningens bestämmelser synes nöjesskatt hittills inte ha uttagits för filmförevisningar, som anordnas av s. k. barnfilmklubbar och filmstudios. Det torde dock förhålla sig så, att dylika filmförevisningar i allmänhet är underkastade nöjesbeskattning enligt nu gällande bestämmelser. Frågan aktualiserades i anledning av ett uttalande av sådan innebörd från riksräkenskapsverket våren 1955 och har sedermera behandlats av nöjesskatteutredningen.

Enligt utredningens förslag skulle såväl barnfilmklubbar som filmstudios tillerkännas nöjesskattebefrielse för filmförevisningar, som det ingår i deras verksamhet att anordna. Med barnfilmklubb avsåg utredningen organisation, som har till uteslutande syfte att tillgodose behovet av för barn lämpade filmförevisningar. En förutsättning för skattefrihet borde vara att filmen godkänts av barnfilmjuryn eller annat organ, varom Kungl. Maj:t i framtiden må bestämma. För att en filmstudio skulle komma i åtnjutande av skattefrihet skulle filmförevisningen ha anordnats uteslutande för dess medlemmar och i undervisningssyfte.

Departementschefen har beträffande barnfilmklubbarna framhållit att deras visningsverksamhet har ideell karaktär och att tillfredsställande garantier synes kunna erhållas mot att skattefrihet åtnjutes i ej avsedda fall. Han biträder sålunda utredningens förslag om skattefrihet för barnfilmklubbar men föreslår tillika, att skattefrihet under motsvarande villkor skall åtnjutas för filmer som visas på barnmatinéer.

Det föreligger enligt departementschefen utan tvivel vissa skäl som talar för att även filmstudieverksamheten bör tillerkännas dylik befrielse. Vid remissbehandlingen har emellertid från vissa håll uttalats sådana betänkligheter häremot, att han inte ansett sig böra tillstyrka utredningens förslag i denna del.

I de likalydande motionerna I: 407 och II: 507 hävdas, att filmstudieverksamheten klart kan särskiljas från biografföreställningar i vanlig bemärkelse. Verksamheten bedrivs således på en strängt studiemässig basis och filmförevisningarna, som regelmässigt kombineras med föredrag eller diskussioner i anslutning till filmen, anordnas endast för en sluten krets av personer. Motionärerna anser, att nöjesskatt ej bör erläggas för dylika filmförevisningar. I de likalydande motionerna I: 418 och II: 517 yrkas också att nöjesskatt ej skall uttagas av filmstudios.

Utskottet delar uppfattningen, att visning av god barnfilm över huvud taget inte bör drabbas av nöjesskatt. Som departementschefen påpekar kan man därigenom redan nu på ett viktigt område åstadkomma det stöd åt produktion av kvalitetsfilm, vartill utredningen syftat med sitt förslag till omläggning av det nuvarande producentstödet.

Det är förutsatt, att endast sådana filmer, som är lämpliga att visas för barn i olika åldrar, bör medföra skattefrihet. Barnfilmjuryns erfarenhet blir härvidlag självfallet av stor betydelse. Övergångsvis torde emellertid

med all sannolikhet möta vissa problem, som kommer att ställa detta organ inför stora svårigheter. Utskottet vill i detta sammanhang peka på den ansvallning av granskningsmaterialet, som kan förutses.

Det torde böra påpekas, att begreppet barnmatiné i här avsedd bemärkelse inte endast förutsätter, att filmförevisningen är speciellt anordnad för barn. Det skall således vara fråga om matinéföreställningar, vid vilka en mera betydande nedsättning av biljettpriserna tillämpas för barn enligt hittills gällande grunder.

Utskottet vill tillägga att det för skattefrihet inte är tillfyllest, att en av barnfilmjurn godkänd kortfilm visas. Programmet skall enligt bestämmelserna i 19 § till huvudsaklig del bestå av skattefria inslag.

Varken barnfilmklubbar eller filmstudios torde för närvarande avkrävas nöjesskatt för sina filmförevisningar. Ett uttryckligt undantag från skatteplikt för barnfilmklubbarna torde emellertid få till följd, att filmstudios i framtiden blir beskattade. Utskottet kan inte dela de betänkligheter som anförts mot att även medge skattefrihet åt filmstudios. Det torde enligt utskottets mening vara möjligt att i praktiken avgränsa området för skattefrihet i detta fall. Utskottet biträder fördenskull i motionerna framförda yrkanden om en utsträckning av skattefriheten att gälla även filmförevisningar, som anordnas av filmstudios.

En sådan utvidgning förutsätter en komplettering av bestämmelserna i 14 § i huvudsaklig överensstämmelse med vad utredningen föreslagit. För skattefrihet bör således erfordras, att filmförevisningen anordnas uteslutande för medlemmar i organisation varom här är fråga och vars program huvudsakligen går ut på att förmedla kunskaper om filmen som konststart och social faktor. Medlemskap i föreningen förutsättes vara av mera varaktig karaktär.

Utskottet anser sig slutligen böra erinra om att verksamheten givetvis inte får bedrivas i syfte att bereda någon vinst.

Speciella frågor

I propositionen föreslås vissa ändringar i bestämmelserna om påföljd vid deklaraionsförsummelse, om tidsfrist för ansökan om nöjesskattebefrielse enligt 16 och 17 §§ samt om nöjesskattens beräkning vid abonnemangsföreställningar. Utskottet har intet att erinra mot dessa förslag.

Utskottets hemställan

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A) att riksdagen måtte, med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 66 icke kunnat av riksdagen oförändrad bifallas samt i anledning av de likalydande motionerna I:407 av herrar Bengtson och Alvar Andersson

samt II: 507 av herrar Rydén och Braconier ävensom de likalydande motionerna I: 418 av herr Hjalmar Nilsson m. fl. och II: 517 av herr Lundberg m. fl., såvitt motionerna avser skattefrihet för filmföreläsningar, som anordnas av filmstudios, antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt med de ändringar av 13, 14 och 15 §§ som framgår av följande såsom *utskottets förslag* betecknade lydelse:

Kungl. Maj:ts förslag

13 §.

Vid erläggande av nöjesskatt för biografföreläsningar må, om högst tre föreläsningar, *barnmatinéer oräknade*, ägt rum under veckan å samma visningsställe, befrielse åtnjutas från skatten i vad den avser sådant visningsställe till den del densamma för den veckan icke överstiger 60 kronor.

14 §.

För annan i 3 § första stycket avsedd nöjeställning än biografföreläsning skall nöjesskatt icke utgå, därest tillställningen med hänsyn till sitt innehåll är ägnad att tjäna vetenskapligt ändamål eller upplysnings-, undervisnings- eller uppfostringsyfte.

Nøjesskatt skall ej utgå för biografföreläsning med film, vars visning enligt särskilt, före föreläsningens hållande lagakraftvunnet förhandsbesked förklarats vara ägnad att tjäna sådant ändamål eller syfte som avses i nästföregående stycke. Det ankommer på statens biografbyrå att efter framställning meddela förhandsbesked som nyss sagts.

Ej heller skall nöjesskatt erläggas för visning av film å barnmatiné eller för filmföreläsning, som anordnas av organisation med uteslutande syfte att tillgodose behovet av filmföreläsningar, lämpade för barn. Vad nu sagts skall dock endast gälla, om fil-

Utskottets förslag

13 §.

Vid erläggande av nöjesskatt för biografföreläsningar må, *därest utöver barnmatinéer* högst tre föreläsningar, *för vilka nöjesskatt skall utgå*, ägt rum under veckan å samma visningsställe, befrielse åtnjutas från skatten i vad den avser sådant visningsställe till den del densamma för den veckan icke överstiger 75 kronor.

14 §.

Ej heller skall nöjesskatt utgå för
 a) *biografföreläsning med film, vars visning enligt särskilt, före föreläsningens hållande lagakraftvunnet förhandsbesked förklarats vara ägnad att tjäna sådant ändamål eller syfte som avses i nästföregående stycke,*

b) *visning av film å barnmatiné eller för filmföreläsning, som anordnas av organisation med uteslutande syfte att tillgodose behovet av filmföreläsningar, lämpade för barn, dock endast om filmen före föreläsningens hållande godkänts av organ som*

c) *visning av film, som i studie-*

Kungl. Maj:ts förslag

Utskottets förslag

men före föreställningens hållande godkännts av organ som Kungl. Maj:t därtill utser.

syfte anordnas uteslutande för medlemmar i organisation med huvudsaklig uppgift att studera filmens konstnärliga och sociala betydelse.

Det ankommer på statens biografbyrå att efter framställning meddela förhandsbesked som i andra stycket under a) sägs.

15 §.

Där organisation, som har till huvudsakligt syfte att främja religiösa, välgörande, sociala, politiska, konstnärliga, idrottsliga eller andra därmed jämförliga kulturella eller eljest allmännyttiga ändamål och som under de senast förflutna fem åren icke lämnat utdelning åt sina medlemmar, anordnar i 3 § första stycket avsedd nöjestillställning, åtnjutes befrielse från nöjesskatt till den del skatten för varje tillställning icke överstiger 300 kronor. Vad nu sagts skall dock icke gälla med avseende å tillställning, i vilken till huvudsaklig del ingår biografföreställning med undantag för sådan filmföreläsning, som genom sitt ämnesval är ägnad att direkt främja organisationens syfte.

15 §.

Där organisation, som har till huvudsakligt syfte att främja religiösa, välgörande, sociala, politiska, konstnärliga, idrottsliga eller andra därmed jämförliga kulturella eller eljest allmännyttiga ändamål och som under de senast förflutna fem åren icke lämnat utdelning åt sina medlemmar, anordnar i 3 § första stycket avsedd nöjestillställning, åtnjutes befrielse från nöjesskatt till den del skatten för varje tillställning icke överstiger 300 kronor eller, när fråga är om uppvisning eller tävling i sport, idrott eller gymnastik, 700 kronor. Vad nu sagts skall dock icke gälla med avseende å tillställning, i vilken till huvudsaklig del ingår biografföreställning med undantag för sådan filmföreläsning, som genom sitt ämnesval är ägnad att direkt främja organisationens syfte.

Folketshusförening eller — — — stycke sägs.

B) att riksdagen måtte i anledning av de likalydande motionerna I: 419 av herr Hjalmar Nilsson m. fl. och II: 516 av herr Lundberg m. fl. i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående fortsatt stöd åt svensk filmproduktion;

C) att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 408 av herrar Kronstrand och Uno Olofsson samt II: 508 av herr Jönsson i Jämtlands Sikås m. fl.,

2) de likalydande motionerna I: 418 av herr Hjalmar Nilsson m. fl. och II: 517 av herr Lundberg m. fl.,

3) de likalydande motionerna I: 419 av herr Hjalmar Nilsson m. fl. och II: 516 av herr Lundberg m. fl.,

4) de likalydande motionerna I: 420 av herr Hansson m. fl. och II: 518 av herr Gezelius m. fl.,

5) de likalydande motionerna I: 421 av herrar Wolgast och Nils Theodor Larsson samt II: 514 av herr Wachtmeister,

6) motionen I: 422 av herr Sveningsson,

7) motionen II: 512 av herr Christenson i Malmö,

8) motionen II: 513 av herrar Bengtsson i Göteborg och Braconier, samt

9) motionen II: 515 av herr Hamrin i Jönköping, måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anfört och hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 2 april 1957

På bevillningsutskottets vägnar:

EDGAR SJÖDAHL

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjö Dahl, Hagberg, Eriksson, Snygg, Söderquist, Niklasson, Erik Jansson, Kronstrand, Möller och Bengtson; samt

från andra kammaren: herrar Olsson*, Brandt, Allard, Kärrlander, Magnusson i Borås, Christenson i Malmö, Anderson i Sundsvall*, Andersson i Essvik, Stenberg och Eriksson i Bäckmora.

* Icke närvarande vid justering av betänkandet.

Reservation

av herr *Christenson* i Malmö.